

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 5.

15. mars 1941.

13. årgang.

Fra China og Norge.

Kjære «Misjons-Røsten»s lesere.

Bønnen er vingene, hvorpå sjelen svinger seg mot himlen, hjeleplosheten, som klynger seg til allmakt, elendigheten, som omslynger saligheten, vanhelligheten, som omfavner renheten.

Men det ble gjort innerlig bønn for ham av menigheten.» (Ap.gj. 12, 5). Medens menigheten bad, sov Peter mellom to stridsmenn, bundet med to lenker, og vaktmenn utenfor døren paset på fengslet (vers 6). Menneskelig talt så det visst ikke lyst ut, ikke for Peter og ikke for de bedende. Men som sagt så regnet de med at bønnen skulle gjøre under for Peter, og Herren er ikke sen når det gjelder sine som roper til Ham. De bad innerlig, og en Herrens engel sto der. Et lys skinte i fangerommet, Herrens budbærer, Herrens lys trenger gjennom de største vanskeligheter når tiden er inne for å befrie og svare sine bedende og ventende barn, og når Herren kommer med hjelp må lenker falle av og dører åpnes på Hans allmacts ord. Takk og lov! Priset være min store og trofaste Gud.

Guds underbare inngripen i våre vanskeligheter kan vi vel aldri glemme. Nei vi står i evighetsgjeld til Ham, og hvormed skal det betales? Ved å prise Hans navn, vise både i ord, handling og hele vårt liv, at det er Han som skal ha all ære og pris, og det gjør vi gjerne når det blir klart for oss hva Han har gjort, gjør og vil gjøre i fortsetningen Guds underbare hjelp har vært stor mot meg og alle mine igjennom det år som er gått, og jeg er ikke redd for at Han skal svikte meg og mine. Han forblir akkurat den samme trofaste hjelper. Gud velsigne alle rundt om på forskjelli-

ge steder som Herren har minnet om å hjelpe oss, og misjonens sak. Hans lønn for trofast tjeneste uteligger ikke.

Har just fått et brev fra søster Gundersen, som fremdeles står trofast på misjonsstasjonen i Yutze-shien. Hun er alene hvite kvinne blant de gule, men det gjør flere andre søstre også, et stort bevis på hva Gud formår å gjøre i den svake. Søster Gundersen skriver og ønsker oss et godt nytt år.

«Det er nå lenge siden jeg hørte noe, men vil skrive noen ord så dere får vite hvorledes vi har det. Juledagen hadde vi som alminnelig møte på formiddagen og etterpå bevertning med te og kaker og gotter. Innimellom vitnesbyrd og sang, så det ble en hyggelig dag sammen. Annen juledag hadde vi det samme i Kou-chapu, hvor vi har en utstasjon for dem som vil bli hjulpet med å oppgi opium og for evangelisk arbeid. Vi var samlet ca. 150—160 på begge plasser. Også på stasjonen 20 li herfra hadde vi 60 samlet, så vi vil håpe og tro at ordet fikk senke seg i hjertene på folket så de får smake og erfare at frelsen i Jesus er liv og fred. Vi er så glad for at vi kan få lov å forkynne evangeliet foruten hindring. Gud har i sannhet vært god mot oss og velsignet alt vi har foretat oss, også midlene på en forunderlig måte. Når andre har stått spørrende, så har jeg hatt nok til idag, både for mine og eders arbeidere, og ellers alt som krever midler (hertil vil jeg få nevne at vi igjennom våre venner i Amerika fikk sendt ut midler til arbeidet her, da vi jo ikke har kunnet sende noe herfra til dem).

Angående min heimreise er det vanskelig å si noe, da vi må ta en dag om dagen i slike tider. Det er

ikke bare å si at en vil gjøre dette og hint, men en må gå til Gud som leder i alt. Er så glad for jeg er her, selv om kreftene å reise rundt og holde møter ikke strekker til som før, kan jeg gjøre arbeid innenfra. Her er nok å gjøre når en har 3 stasjoner foruten alt det som må gjøres her på stasjonen, mitt eget husarbeid o. s. v., så jeg blir mange ganger meget trett, men dag for dag går det. Jeg handler og gjør alt i beste mening og innfor Gud, og da kreves det ikke mer. Vi står, en på hver plass, Christofa Brundtland i Lantsun, Inger Fre-lundstad i Chiao Cheng, Anna Z. i Taiyan, og jeg her i Yutze, så det er ikke meget å bytte på. Mange hil-sener til dere alle. Eders i Jesus

Gunhild Gundersen.

Ja et slikt brev er en stor glede for oss som er her heime og ikke kan komme ut til vårt arbeid. Det er godt å vite at det er trofaste Herrens tjenere, både hvite og gule, som fortsetter med arbeidet. Herren skal sikkert på sin enestående måte hjelpe dem å holde ut i denne prøvens tid. La oss huske på dem i våre bønner; for som vi vet har de en stor virkning når de kommer fra et rent og ærlig hjerte. Vi beder og Herren virker der ute i det Han står disse trofaste tjenere bi med allt som de trenger til.

Har vært noen uken på Eidsvoll, og der tilsammen med den glade broder Anders Holm fra Sarpsborg deltatt på flere gode og velsignede møter i vennekretsen på «Arken.» Det er i sannhet en stor oppmunt-ring og glede å møte sammen med glade Guds barn som forstår seg på å prise Jesus for frelsen. De er ikke sene på «Arken» å frambære lov og takk til Ham som har reddet dem fra undergang, og skjenket dem evig ilv i Hans forsoningsdød. «Gamle-festen» var en stor dag, det var fullt

Henrykkelsens øyeblikk.

«Han visste nemlig ikke hva han skulle si . . .» (Mark. 9, 6).

Peter har blitt meget kritisert for disse ord han sa på berget, angående å bygge tre boliger deroppe. Og riktignok var disse ord ubetenksomme og langt fra sindige, men vi må være klar over situasjonen han var i. Peter var rent fra seg selv av forundring, begeistring og henrykkelse over det uvante og uventede syn på berget, derfor kom hin uforberedte utbrudd. Lukas sier: «Han visste ikke hva han sa.» I grunnteksten står: «*Han talte over seg.*» Og var det igrunnen så rart?

Riktignok kan de kritisere, — disse kolde, beregnende og snusfornuftige mennesker, men den som har opplevet stunder med Jesus på berget, han vet hva det vil si å tale ord som vel ikke er så nøkterne, praktiske og passende for de verdslig-sinnede, men som er fulle av hellig enfold og entusiasme. Ord som bobler fra et fylt hjerte som er så grepet av Frelseren og de hinsidige tings skjønnhet og herlighet. Man må ha luft, og må gi følelsene luft. Ikke i forstandige vendinger som i en studert tale, men ord der trenger seg fram fra åndens innerste.

I grunnen — i henrykkelsens øyeblikk, sier vi ikke da ofte ord og ting som vi slett ikke kunne si i de mere kolde og avbalanserte stunder? Man taler om å følge Lammet hvor det går, man taler om å gi sitt liv for Mesteren og overveier igrunnen lite hva dette egentlig innebærer. Man føler seg uendelig hevet over vantro og tvil og de mørke daler så

til trengsel, mange kjære gamle og glade lyttet til evangeliet som ble bragt fram av br. Ernst Falk og br. Holm. Bevertningen var enestående, så jeg tror sikkert alle gikk glade og tilfreds heim. Gud være takk for den frihet som vi har å fortelle om verdens Frelser i en slik oppriven tid. La oss arbeide mendens det er anledning.

Så til slutt mange kjære fredshilsninger og takk til alle venner rundt fra min mann, barn og eders ringe søster i nåden.

Esther A. Schröder.

man synes at man aldri kunne tenke seg disse ting mere. Man ferdes i landet Beula og er så fjernt fra tvilborg at man ikke en gang øyner det.

Peter synes at noe måtte sies, og riktignok så passet det ikke så godt inn det han sa, hans ord var mere velment som egentlig overtenkt og sindige. Men hvem vet vel egentlig å ta seg på den rette måte i slike situasjoner, vi har visst ofte gjort bommerter i slike stunder. Istedetfor at det nå hadde passet seg at det, «var blott en som talar, och jorden lyssnar till,» så vil også vi ha et ord med i laget. Ofte når Ånden hviler mektig over et møte, og atmosfæren er så fylt av Guds herlighet og kraft at det synes blasfemisk å si noe eller foreta seg noe, er det allikevel noen velvillige sjeler som synes at noe må gjøres, de må enten snakke eller syngre eller noe annet for å utfylle «pausen» den pause som skulle være et hellig «sela» i det store orkester. Men vi skal ikke være så hårde og kritisere disse kjære sjeler, de mener det godt og Gud velsigne dem.

I henrykkelsens øyeblikk er det også vi har så mange forslag og planer, og vi uttenker saker og ting som vi etter nøktern overveielse kanskje forkaster, som Peter her f. eks. Jeg tenker meg at han etter stunden på det hellige berg skammet seg når han tenkte på sitt naive «byggeforslag,» men allikevel — hvem ville ikke ha flere slike «byggeforslag» og faderer på seg, om man bare kunne oppleve på nytt den første kjærlighets enfoldige, hellige henrykkelse, de oppblussende mektige følelser som samfunnet med Herren på berget optender, da man er sjuk av kjærlighet etter sin elskede. Hvem gjorde ikke gjerne de første bommerter om igjen, for på nytt å føle noe av entusiasmens hete blod rulle gjennom sine årer.

«Bommerter» — men er det da så store bommerter? Er ikke mange kjære sjele blitt bebredet for bommerter og det viste seg allikevel at de var fullt ut behagelige for Gud. Hanna ble av Eli, den sløve yppersteprest, anklaget for å være drukken, der hun i hellig tilbedelse ut-

øste sitt hjerte for Herren. David, israels liflige sanger og salmedikter, ble spottet av sin egen hustru, der han i hellig henrykkelse og fryd, danset foran Herrens ark. Maria ble overfuset av disiplinene der hun sønderbrøt alabasterkrukken og gjød den over Mesterens hode. Tjener og nestepiken Rode ble beskyldt for å være fra sans og samling da hun gledestrålende kom inn og fortalte at Peter, som de hadde bedt for, måtte bli utfridd, sto utenfor. (Ap. gj. 12, 15). Og på pinsefestens dag ble alle de hundre og tjue som var blitt fylt av Ånden spottet for å være fulle av søt vin.

Skal vi ikke be Herren gi oss flere slike herlige opplevelser med ham i den tid som kommer? Trenger vi kanskje til å komme litt bort fra det tillærte, formfullente, skolerte og tilvante vesen og inn i det umiddelbare, da Ånden får oss mere under kontroll, da det blir mere av det varme, mer følelsesbetonte og mindre av det stive, kolde forstandsbetonte. Ja, la oss be om menn og kvinner grepet av den hinsidige verdens glød, menn som Paulus, der sier om seg selv: «Ti om vi fra oss selv, da er det for Gud . . . Ti Kristi kjærlighet tvinger oss.» (2 Kor. 5, 13—14).

Axel Nilsen.

Sofapredikanter.

Få mennesker i Norge har vel blitt så bakvasket og latterliggjort som de som reiser med Guds ord i bygd og by. Ennå er den oppfatningen alminnelig at når et mannfolk finner på å reise omkring på den måten, så er det fordi han ikke duer til annet. Det ser ut til at folk aldeles har glømt Hauges innsats også i det praktiske arbeidsliv.

Og allikevel er ikke hans innsats og dyktighet noe å sove på for oss. Det tør være at vi sitter for meget inne i stuene. Det bør være slik, at alle som har håndlag og kan arbeide litt, forsøker å gjøre ihvertfall litt praktisk arbeid der vi bor ute i feltet. Ihvertfall kan nå enhver hogge litt ved hver dag. Det frisker opp, og det tar ikke bort noen tid. Derimot skaper det respekt og får oss til å føle oss friere, skriver «Rydningssmannen.»

„For eder som frykter mitt navn . . .“

Mal. 4, 12.

Mennesket kan ikke gi noe til vederlag for å få del i Guds frelse og velsignelse, dog settes der betingelse.

Bekjennelse. « — dersom vi bekjenner våre synder, er han, Gud, trofast og rettferdig, så han forlater oss syndere og renser oss fra all urettferdighet».

Når man har opplevd dette underbare, da melder ganske naturlig *hungren* seg. «Min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus».

«For eder som frykter mitt navn skal rettferdighets sol oppgå . . .» o. s. v. Her settes betingelsen: Frykte mitt navn. Ikke trelldomsfrykt. «Vi har ikke fått trelldommens ånd, så vi atter skulle frykte, men barnekårets ånd, ved hvilken vi roper: Abba Fader.»

Hvor vidunderlig når rettferdighets sol oppgår i menneskelivets mørke natt: «Lekedom under sine vinger» . . . Lekedom for den av synden besmittet samvittighet. «Ved hans sår har vi fått lægedom».

Hør det! Tro det! Det er for deg, kjære ufrelste venn! —

I øyeblikket tenker jeg på hva Jesus sier når han gråtende ser ut over Jerusalem: «Hvor ofte jeg ville samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger! Og I ville ikke».

A, hør I lesere som ennå ikke er kommet i samfunn med Gud. Motta nådens tilgivende makt idag, så det ikke måtte skrives over eders liv: «I ville ikke». Kristi kors er reist i en ond verden. «Herlige kors lyser for oss. Mange til dette nå iler».

Kom også du. —

Høststormemne raser i verden idag. Uværskyer samler seg sammen for å senere hen brake løs som aldri før. Folket engstes.

Herrens folk har dog et sikkert tilfluktssted. I Kristus.

Jeg slår opp den kjære bok og le-

ser: «Den som sitter i den høyeste skjul, som bor i den allmektiges skygge, han sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til. — Med sine vingefjedere dekker han deg, og under hans vinger finner du ly . . .»

A, halleluja. Det synger i min ånd: «Alene i håp til Gud er min sjel stille.»

«Og I skal gå ut og hoppe som gjødede kalver». —

Profeten skildrer her vekkelsens tid for Israel. Det blir veldig. Og så vi har opplevd noe lignende. En dag fikk vi gå ut i friheten. «For sønnen frigjøre eder de blir I virkelig fri». Således lød budskapet fordom. Frigjørende og forløsende makt.

Gleden over Guds frelse og velsignelse kan undertiden bli overveldende. Noen vil nok si: «Jeg liker best den stille susen». Ja, takk og lov. Men Gud bruker forskjellige toner. Tonen i Israels folks lovsang var så veldig at filistrene sa: Dette har ikke vært før. De ble forferdet. David danset av all makt foran Herrens åsyn. Gleden over at Herrens pakts-ark var kommet tilbake til leiren virket slik på David. «De syngende og dansende sier: Alle mine kilder er i deg».

Tonen på pinsedag. Her kan ikke mennesketanken følge med, og derfor ble bedømmelsen: «De er fulle at søt vin». Men det var det *åndelige stormvær* som brøt løs, det var saken.

Hvordan er det med *tonen* blant oss kristne?

Vi ber med den gamle salmedikter: «Ta mitt hjerte som ditt eget, sett det i den rette skikk. Og da: «Skjønne toner Han kan slå an på hjertets bevende strenger» . . .

Rolf Westlie.

Hvis vår kristendom hadde vært like smittsom som munn- og klovesjuken, så hadde det vært vekkelse over hele landet nå, sier en innsender i «Bymisjonæren».

Sangens makt.

En troende ung mann traff en aften på et hotell flere handelsreisende som han kjente. De var meget muntre, og var kommet overens om å more seg med å synge hver sin vise. Vår venn vegret seg for på denne måte å ta del i underholdningen. Hans kamerater, som var ivrige etter å få ham med, sa da:

«Kan du ikke synge noe annet for oss, så syng i det minste en av Sankes sanger!»

Den unge mann gikk med på dette forslag og sang en sang med gripende innhold, som dog ikke syntes å gjøre noe inntrykk. Så gikk han opp på sitt værelse.

Noe over midnatt hører han det banker på sin dør. Han åpner. En av kameratene kommer inn og sier:

«Jeg må snakke med deg. Den sang du sang, har gjenkalt i min erindring min barndoms dager, da min mor brukte å synge nettopp den sangen for meg.»

Etter en lang samtale falt de to menn på kne, og den natt ble et nytt navn innskrevet i Livets bok.

Ungdomstiden er best.

Alle åndelige ledere er enige om, at de fleste omvendelser og trosgjennombrudd finner sted mellom det tolvte og tjuende år, og at *særlig det syttende år er et vendepunkt*. Evangelisten Fay Mills oppfordret en gang ved et tallrikt besøkt møte alle, som var blitt omvendt innen deres tjuende år, til å reise seg. Da reiste 1100 seg opp. Så ble oppfordringen rettet til dem, som var blitt omvendt i alderen mellom 20 og 30 år, 180 reiste seg. Og deretter forminskes tallet i høy grad: 35 var blitt omvendt mellom 30 og 40; 15 mellom 40 og 50 og 8 mellom 50 og 60-års alderen.

— — Guds ord sier:

Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før de onde dager kommer, og det lider mot de år hvorom du vil si: Jeg har ingen glede av dem. Predikeren 12, 1.

Gud vil ikke alt som skjer, men han vil noe med alt som skjer.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartals slutt.

Predikanten.

De fleste venneflokker og menigheter forstår nødvendigheten av å støtte misjonærene som reiser ut på misjonsmarken økonomisk og i bønn. Det er naturligvis i orden. Misjonærene trenger all hjelp i kampen for å vinne sjelene for Gud.

Når det gjelder predikantene her heime er det også nødvendig å støtte dem på samme måte, men det er ikke mange oppmerksom på. Hvis en kristen forsamling skal ha framgang må vitnene få levelige vilkår ellers er forsamlingen dømt til undergang, eller i beste fall til å føre en kummerlig tilværelse.

Ved siden av de ledende brødre er predikantene det viktigste middel til menighetens framgang og trivsel. Det er forkynnelsen som former forsamlingen og slik som forkynnelsen er blir menigheten. Predikantvirksomheten består i to hovedgrupper som siden kan deles i flere: evangelisten, vekkelsespredikanten, som bryter nytt land eller har gave å tale til vekkelse som hovedformål, og læreren som har gave til å føre de troende dypere inn i skriftens hemmelighet. Under en av disse hovedgrupper hører vekkelsespredikanten, profeten, læreren og hva gjerning i forkynnelsen de nå har. Alle disse tilsammen er nødvendige ledd i menighetens oppbygelse og vekst.

MISJONS-RØSTEN

Like så nødvendig det er å ha misjonskasse, likeså nødvendig er det å ha evangelistkasse for hver menighet. Predikanten her heime kan like så lite som misjonæren på misjonsfeltene leve av luft alene. Begge er de reist ut i tro, hver på sitt felt og begge er avhengig av menighetens hjelp og støtte.

«Du elskede! Du gjør en trofast gjerning med det du gjør imot brogner med din kjærlighet for menigheten. Du vil gjøre vel, om du hjelper dem på vei, slik som det sommer seg for Gud; for for hans navn skyld dro de ut, og av hedningene tar de ikke imot noe. Vi er derfor skyldige å ta oss av slike for at vi kan bli medarbeidere for sannheten.» (Joh. 3. brev, vers 5—8).

På grunn av situasjonen

har vi ikke fått noen betaling for bladet fra U. S. A. eller andre land i år. Vi har allikevel sendt bladet som før og håper våre tingere har fått bladet. Det kan lett hende at post går tapt nå og hvis det blir borte kan vi enda skaffe de manglende nr.

For å redusere utgiftene noe sendes bladet bare 1 gang i måneden til alle land hvor det behøves frimerkeporto.

Gud velsigne alle som leser «Røsten».

Anbefaling.

Etter oppfordring er det en glede å meddele vennene at br. Rolf Antonsen, som står tilsluttet menigheten på «Salen», Ø. Fredrikstad, og har kall til å reise som evangelist, nå er i virksomhet blant venneflokkene i Østfold.

Han har godt vitnesbyrd fra forsamlingen han tilhører og vi vil be vennene om å ta vel imot ham

Broderhilsen.

G. Iversen.

Hjem til Herren.

Søster Johanna Ripple har fått gå herfra for å være med Kristus.

Tross store smerter priste hun

Gud til siste stund, forteller vennene hvor hun oppholdt seg.

Hennes siste hilsen til alle vennene var 2. Tesalonikerbrevet 1, 10—12.

Søster Johanna Ripple var fra Espeland st. ved Bergen og har i mange år reist omkring blant de frie venner. De siste år tilhørte hun menigheten i «Saron», Oslo, hvor br. Hartford er forstander.

Fred med hennes minne.

Utsikt til å få sendt penger til misjonærene.

Som det nok vil være kjent av de fleste misjonsvenner er det nå stillet i utsikt å få sende penger til de norske misjonærer.

Da det er nødvendig å opprette felles er det dannet en sentralkomité i Oslo, hvor igjennom alle forsendelser må gå. De kasserere for de frie venners misjonærer som ønsker å komme i betraktning må derfor sende oppgave over misjonærenes navn, adresse og hvor meget de trenger til sitt eget livs opphold i året til Jul. O. Lind, Moss, snarest mulig.

Nærmere opplysninger vil da bli tilsendt kassererne. Det vil bli gjort hva det kan gjøres for å komme i betraktning. Samtidig anmodes misjonsvennene å sende innsamlende midler til misjonskassererne, så de kan ha beløpene ferdig til å sendes på kortest mulig varsel.

Husk at det nå er et år siden det ble sendt penger til misjonærene og gjør hva dere kan for å få så stort beløp som mulig.

Vitnesbyrd og forkynnelse

blandes ofte sammen. Nylig var en skribent i et av våre kristelige blad ute og påtalte den forveksling som så ofte finner sted. Stadig brukes ordet vitnesbyrd om det som faktisk er forkynnelse. Forkynnelsen vil si utleggelse av Guds ord, det er prestenes og predikantenes spesielle oppgave. Vitnesbyrd er framførelse av personlige erfaringer, og her er det alle kristnes oppgave å være med.

(«Rydningssmannen».)

SPREDTE FELTER

Fra landet her nord.

Stormkastene river og sliter om stuehjørnene, snøen faller tett og hoper seg sammen i meterhøye fonner og gjør det umulig å komme noen vei.

Utålmodig ser jeg ut hver morgen på nytt, men det er samme været.

«Det er visst helt umulig å komme i vei,» sier en mann til meg.

«Ja,» svarer jeg. «Det ser ut til at jeg ikke skal den veien jeg har tenkt.»

Men så er det ofte Gud har tenkt noe helt annet enn det jeg har tenkt. Og så åpner han og stenger veien alt etter som det behager ham.

Jeg går i telefonen og ringer opp vennene i Skattvik og hører om de vil ha møte. «Jo, jeg måtte da endelig komme dit,» var svaret. Jeg kommer fram søndag morgen til Bernhard Jakobsens heim som nå er overtatt av hans sønn, Peder Jakopsen. Det har alltid vært godt å komme i dette gjestfrie og gode hjemmet.

Ja det har ofte vært en hvile for meg når jeg trett har kommet dit.

Vi fikk noen herlige dager sammen i Skattvik. Vi hadde fire beltimer og to offentlige samvær om Guds ord. Det ble i sannhet noen velsignede stunder hvor igjennom venner fikk en særlig fornyelse og ble styrket. Må Gud få fortsette sin gjerning i dere til deres sjels Frelser henter dere heim.

Kjære venner i Skattvik: Takk for alt vi delte og gløtt ikke at det bør oss gjennom mange trengsler å gå inn i Guds rike.

Så stod turen til Andersdal hvor jeg enda engang ble bevist så stor gjestfrihet og hygge i Edvin Sørensens heim. Her hadde vi først et offentlig møte og deretter en bibeltime.

Så hadde vi et offentlig møte hos Ella Larsen. Mange folk var møtt fram, så huset var fullt og Guds And var tilstede og rørte ved våre hjerter gjennom sitt ord.

Dette var mandag. Om kvelden samledes vennene hos Sørensen til brødsbrytelse og vi fikk en underbar stund om Herrens bord. Takk kjære vener for samværene! Takk dere

SPREDTE FELTER

Fra landet her nord.

Stormkastene river og sliter om stuehjørnene, snøen faller tett og hoper seg sammen i meterhøye fonner og gjør det umulig å klemme noen vei.

Utålmodig ser jeg ut hver morgen på nytt, men det er samme været.

«Det er visst helt umulig å komme i vei,» sier en mann til meg.

«Ja,» svarer jeg. «Det ser ut til at jeg ikke skal den veien jeg har tenkt.»

Men så er det ofte Gud har tenkt noe helt annet enn det jeg har tenkt. Og så åpner han og stenger veien alt etter som det behager ham.

Jeg går i telefonen og ringer opp vennene i Skattvik og hører om de vil ha møte. «Jo, jeg måtte da endelig komme dit,» var svaret. Jeg kommer fram søndag morgen til Bernhard Jakobsens heim som nå er overtatt av hans sønn, Peder Jakobsen. Det har alltid vært godt å komme i dette gjestfrie og gode hjemmet.

Ja det har ofte vært en hvile for meg når jeg trett har kommet dit.

Vi fikk noen herlige dager sammen i Skattvik. Vi hadde fire bibeltimer og to offentlige samvær om Guds ord. Det ble i sannhet noen velsignede stunder hvor igjennom venner fikk en særlig fornyelse og ble styrket. Må Gud få fortsette sin gjerning i dere til deres sjels Frelser henter dere heim.

Kjære venner i Skattvik: Takk for alt vi delte og glømt ikke at det bør oss gjennom mange trengsler å gå inn i Guds rike.

Så stod turen til Andersdal hvor jeg enda engang ble bevisst så stor gjestfrihet og hygge i Edvin Sørensens heim. Her hadde vi først et offentlig møte og deretter en bibeltid.

Så hadde vi et offentlig møte hos Ella Larsen. Mange folk var møtt fram, så huset var fullt og Guds Ånd var tilstede og rørte ved våre hjerter gjennom sitt ord.

Dette var mandag. Om kvelden samledes vennene hos Sørensen til brodsbrytelse og vi fikk en underbar stund om Herrens bord. Takk kjære venner for samværene! Takk dere

som kom og lyttet til ordet! Glem ikke å leve hver dag som det var den siste.

Så går turen videre til Laksfjordbotn. Vi går nå tilfots. På turen stanser vi et sted som kalles Islandsbotn, hvor det nå er tre år siden jeg var der. Vi hadde en velsignet stund om ordet: «Se jeg står for døren og banker.»

Så gikk turen helt opp i dalen til Sørli.

Her er et av de steder hvor Guds ord er satt høyt i akt og ære. Som det alltid har vært før så og nå: Store og små samledes om ordet. For enkelte ble ordet av evighets betydning. Folket her oppe er av samisk ætt. Det er gjestfrie og snilde mennesker — ja, av de skjeldne.

Gamlelæreren Johan O. Sørli har en seng stående som han kaller «Preikarsenga.»

Møtestua har alltid vært hos gamle Nils Edevart. Nå er han og hans gamle hustru Gunhild gått heim til Herren. Nå er møtestua hos hans sønn, Ole Nilsen, og han ber meg si at alle er velkommen dit. Ja, Gud er god. Trett av vandringen sover «Læsaren» godt og trygt hos Johan i den berømte «Preikarsenga.» Og når dagen kommer setter vi hverandre stevne hos Ole Nilsen, hvor både han og fruene gjør sitt beste for at de møtebesøkende skal få sitte best mulig, særlig de der har gått lange veier. Der står: «Vær gjestfrie mot hverandre,» og det praktiserer Sørlifolket.» Gud signe dere alle! Gud har satt for dere en åpen dør. Gå inn gjennom den, så skal vi evig få være sammen i de evige boliger, hvor vi skal synge som aldri her: En takk for blodet, for blodet.

Neste gang skal dere få følge med meg videre på min ferd.

Karl M. Olsen Risvik.

Hilsen fra Sandefjord.

Her i Sandefjord er også en vennflokk som ønsker å leve for Jesus, og spre evangeliets glade budskap i ord og toner. Vi erfarer at Herren virker, ved sin ånd, og vennene er fulle av fortrosthing til Herren, og han har jo sagt, at den som ber, skal få. Og hans løfter holder å stole på. De vitner som i det siste har besøkt stedet er: Thor Sørli, Simonsen, søster Astrid Johnsen,

Moland. Alle har talt Guds ord til stor velsignelse. Undertegnede har virket her og i Tønsberg en lengere tid og funnet en åpen dør for alt Guds råd.

I Tønsberg er også en trofast vennflokk, de har sine møter i Kaffistovas møtesal og noen sjele har overgitt seg til Gud i det siste.

Vennene i Sandefjord har lokale i Jernbanealléen 32. Ja, Guds folk, la oss i denne tid løfte vårt hode oppat. Ti forløsningen stunder til! Han kommer snart, han som komme skai, og han skal ikke dryge:

Vel er jeg ringe her i rebedrakten.

Hva gjør vel det, derhjemme får jeg prakten.

La verden se på dette som er smått.

Et Jesus min, så har jeg evig nok!

Med hilsen til alle de hellige.

Evangelist Sigurd Raael.

På farten.

Lørdag 22. febr. tok vi en tur til Gresløs i Varteig. Der var bestemt møte og noen venner var kommet. Det var egentlig br. Bergh fra Sarpsborg som skulle vært der, men da han er konduktør og tjenesten hans ble forandret, kunne han ikke komme. Min sønn og jeg brukte sparkstøtting og da det kom en del snø ble heimturen etter møtet nok så slitsomt. På den ca. 15 km. lange veien brukte vi 3 timer og kom først heim kl. 3 om natten. En har allikevel bare godt av en slik tur. Det er «helsesamt» for predikanter å bevege seg litt.

Tirsdag var jeg på møte i losj-lokalet ved Nabbetorp, menigheten på «Salen», Ø. Fredrikstads utpost. Lokalet var fullt av unge og eldre. Mange ufrelste var møtt fram og hørte ordet.

De satt stille og oppmerksomme. Flere har gitt Gud sitt hjerte i den senere tid og etter alle merker å dømme står de foran en vekkelse der. Bed for stedet alle som leser dette. Foruten undertegnede deltok A. Bustgård, Rolf Antonsen, T. Lie, Th. Karlson og flere. Denne gang brukte jeg sykkel og da gradestokken falt fra ca. 3—4 kuldegrader om etterm. til ÷ 26 om natten var turen enda mindre behagelig en Varteigturen, men det gikk bra og hadde ingen følger. Pris skje Gud!

Vennene i Fredrikstad ventet red.

FRA ROSSFJORD.

Alf Kaspar og hustru for en ukens møter i nær framtid.

Br. Willy Holm har vært heime og deltatt i møtene også en tid. Tirsdag hadde vi møte hos Peder Haugen, Skjeberg. Mange fra byen og flere fra stedet var møtt fram. Det var et godt møte.

Onsdag 5. mars talte jeg i Hafs-lund kapell ved båren til en av de eldste frie dømte søstre herfra. Det var søster Emma Andersen fra Be-de som nå fulgtes til det siste hvilested. Den store kirken var godt besatt av slekt og venner som ville følge vår søster til det siste hvilested.

Etterpå hadde vi en god stund om Herrens ord i heimen.

Så kan vi si med sangeren:

«Her veksler det med dager og år,
høst og vinter, sommer, vår.
Men Jesus er den samme enn.
Han er og blir vår beste venn.»

G. I.

Fra årsmøte i menigheten på „Salen“, Ø. Fr.stad.

Den 4. jan. holdt vennene i «Salen,» sitt første årsmøte. Etter at en del indre anliggender var behandlet, kassens resultat og årsberetningen var opplest, gikk man over til en feststund. Etter bevertningen talte menighetens eldste fra Salm. 127: «Dersom Herren ikke bygger...» Han dvelte videre ved Korak og Abriams synd og straffen for den, og fra 1. Kor. 3, om at æren tilkommer Gud og ikke redskapene. Det er alene Gud som gir vekst. Han leste også Gamaliels ord: «Er verket av Gud blir det stående.»

En bror avsluttet med å alltid være forventningsfull og stole på Gud. Menighetens eldste, sammen med menighetstjenerne, ba Gud velsigne br. Trygve Lie som Gud har kalt til Nord-Norge, og åpne vei for ham. Det ble også bedt til Gud for den nyvalgte medeldste, Thorleif Carlsen.

Gud stadfestet med et budskap: «Markene er hvite til høst.»

Hilser alle de hellige med Apenb. 22, 12.

Arvid Bustgård. Th. Carlsen.

Salig er den som leser og de som hører det profetiske ord, og tar vare på det som deri er skrevet; for tiden er nær. (Apenb. 1, 3).

Apostelen Johannes fikk se det som har skjedd og skjer nå i verden på Herrens dag (nådedag). Derfor roper han ut disse velsignede ord som for mine ører lyder som en basun: Tiden er nær!

Ja, nå er tiden nær at Jesus skal komme og hente sin blodkjøpte brud. Hun som har tatt vare på de profetiske ord og bibelens dyrebare sannheter, til frelse og salighet. Ordet salig er jo høyeste uttrykk for glede og lykke og fred; og er man blitt salig så er man det for tid og evighet. Halleluja! Ære være Gud! Da kan intet rokke den faste grunn. Klippen for evig står fast: «Selv i dødens og dommens stund, jorden forsvinner med hast. Evig fortapte er da enhver som ei sitt hus på klippen har. Derfor er det viktig å ha allting klart. Jesus han kommer snart.»

Jeg fikk lyst til å fortelle leserne litt om bibeluken som vi har hatt her på «Eben-Ezer» for første gang. Br. Karl Risvik har jo alt sendt et referat fra bibeluken så det blir mitt personlige vitnesbyrd om samme. «Se hvor godt og liflig det er at brødre bor sammen.» Salm. 133.

Til tross for det hårde vær som inntraff møtte det nokså mange fram av de som hadde meldt seg for å delta og vi var da nokså mange deltakerer allikevel om været hindret mange fra å komme. Det var en nokså stri tørt å komme til og fra lokalet i storm og nedbør som raste nesten hele uken; men det tok ikke vekk humøret. Alle var smilende og glade, hengte de våte klærne rundt ovnen og satte seg rundt bordet med blokk og blyant. Stormen pep og rasset utenfor, men inne i lokalet var det lunt og hyggelig.

Ledere av bibeltimene var Didrik T. Solie, Karl M. Olsen, Risvik og pastor Holen fra Tromsø. Sistnevnte kom først i siste halvdel av uken. Bibeltimene holdtes formiddag og ettermiddag og offentlig møte hver kveld kl. 8,30. Det var så godt å se alle dem som kom på møtene. Det

var helst ungdom som kom. De gamle valgte nok å sitte heime. Det var nesten fullt hus hver kveld som fikk høre det glade budskap om frelsen i det dyrebare blod. Ja, det var en god tid.

Avslutningsfesten var den gode vin tilsist. En herlig fest med fryd og jubel. De nyfrelste som deltok i bibeluken ble helt fornyet og vitner med stor frimodighet om Jesus som kan frelse og løse syndens lenker og bånd.

Alles ønske var at vi snart måtte få en ny uke.

Be for Nord-Norge. Her er åpne dører og en stor arbeidsmark; men lite vitner. Be, høsten herre at han kaller arbeidere ut til sin høst.

Broderhilsen.

Søren Eriksen.

Fra Congo-misjonen, Oslo

Jeg vil si «Røsten» hjertelig takk for det året som gikk; for alt det gode den bringer til alle misjonsvenner. Vil oppmuntre alle venner som er interessert i denne sak å fortelle; for det er en sak man aldri blir trett av. Den bringer velsignelse med seg, tross alt som møter. «Kast ditt brød på vannet og du skal finne det igjen i sin tid.» Vi må ikke gå trette. Her i verden er alt så opp og ned, men hos Jesus er det fred tross uroen i verden.

Vil gjerne bringe en hilsen fra Den norske Congomisjon. Vi har det fremdeles godt på våre møter. Vi hadde en fellesfest med vennene på Hegdehaugen den 22. februar og det var himmel på jord.» Brødrene Erling Syvertsen, Drammen, og Lind, Moss, var også tilstede og var meget fornøyd. Vennene på Hegdehaugen er meget interessert i misjonsaken. Misjonsofferet var til søster Harriet Johansen og det kom inn kr. 347.00. Gud velsigne søsteren som står trofast på den plass Gud har gitt henne.

En ringe broder.

Arnt Andersen.

RYGGE.

I «Betania», Rygge, har evangelist Ersrund virket en lengere tid og det har vært godt på møtene hører vi

SKIP
Fra Øvre S
de møter og b
Det er br. R
drikstad som v
2. mars var de
Schie. Lina S
til misjonær
stru og Finn
Schie.

I Vidnesdale
ning til møter
med frelsessøk

MOSS

I Moss har I
«Logen» en tid
møter en gang
forsamlinger d

SALT

I «Klippen»
Alfr. Andreass
er riktig godt
Søndag 9.
Trygve Lie de
over til Rossfj
søker han Ryg
heim.

FRED

På «Salen,»
de fremdeles gl
søkte og rikt v
de på Nabbeto
«Elverhøy» ved
enestående. L
etter kveld og
besøkende er u
Flere har også

Om å holde

Pastor Brisba
Dunlop, var en
lighet som lev
forrige århund
strier om har
Han kunne ikke
dra predikanter
til teksten. En g
en svak preken
Da han etterpå
ledes han likte p
ettertrykk: «Ma
til teksten ved
kenen som han
ved slutten: Ka
å se hverandre i
ke!»
Ved et annet

SKIPTVET.

Fra Øvre Skiptvet meldes om gode møter og bra søkning til møtene. Det er br. Rolf Antonsen fra Fredrikstad som virker der nå. Søndag 2. mars var det fest hos søster Lina Schie. Lina Schie er som kjent mor til misjonær Arthur Cornelius hustru og Finnmarksmisjonær Astrid Schie.

I Vidnesdalen er det også bra søkning til møtene og de har fått be med frelsessøkende.

MOSS.

I Moss har M. K. Kleppe virket i «Logen» en tid. De har også fellesmøter en gang i uken med de andre forsamlinger der i byen.

SALTNES.

I «Klippen» har brødrene Ersund, Alfr. Andreassen m. fl. virket. Det er riktig godt der, sies det.

Søndag 9. mars deltok broder Trygve Lie der. Han reiser nordover til Rossfjord og på veien besøker han Rygge, Moss og Trondheim.

FREDRIKSTAD.

På «Salen» Ø. Fredrikstad, kan de fremdeles glede seg over godt besøkte og rikt velsignede møter. Både på Nabbetorp og i losjelokalet «Elverhøy» ved Selbak er søkningen enestående. Lokalene fylles kveld etter kveld og størsteparten av de besøkende er ufrelste ungdommer. Flere har også overgitt seg til Gud.

Om å holde seg til teksten.

Pastor Brisbane, som var prest i Dunlop, var en merkverdig personlighet som levde i begynnelsen av forrige århundre. Det er mange historier om hans originale påfunn. Han kunne ikke på noen måte fordra predikanter som ikke holdt seg til teksten. En gang hadde han hørt en svak preken av en ung predikant. Da han etterpå ble spurt om hvorledes han likte prekenen, sa han med ettertrykk: «Mannen kunne ha sagt til teksten ved begynnelsen av prekenen som han sa til forsamlingen ved slutten: Kanskje vi kommer til å se hverandre igjen, og kanskje ikke!»

En hilsen til venner.

Kjære Misjons-Røsten!

«Herre vær oss nådig. Etter deg vil vi løpe. Vær vår venn hver morgen. Ja, vår frelse i nødens tid.» (Esaias 33, 2).

Dette ord kom til meg nå da jeg gjennom «Røsten» skal få sende en forsinket nyttårshilsen til venner rundt om så langt «Røsten» når. Vi har jo alle erfart at Herren har vært nådig mot oss. Da vi kom til ham tilga han oss all vår synd og ga oss dobbelt for våre overtredelser. Siden den dag har han ikke gjort annet enn godt mot oss. Nåde over nåde. Om alt forandres og tidene omskiftes så er hans nåde ny hver morgen. Ja, vi vil si med profeten: «Etter deg vil vi løpe.» Ja, det er det som er hemmeligheten for Guds folk at de bier på Gud. Det kan ofte synes å bli lenge å vente; for han har alltid en gjerning fore med den som slik er satt i venteværelset. Når sjelen er blitt beriket av de sanne skatter da er det hans time å utfri og da kan vi trøste andre med den trøst vi selv er blitt trøstet av Gud. Josef satt i fengsel og ble glømt av mennesker i lang tid, men da Gud hadde fått løst ham fra dem var Josef blitt en brukbar tjener som kunne betroes en stilling og fikk nåde til å vareta det som ble ham betrodde.

Vi kan ikke forstå stillingen idag, men Gud har en gjerning fore. Han vil sikkert lære oss å bie på Guds hjelp. I disse alvårlige tider burde folket rope til Gud om frelse for sin sjel, men dessverre ser det ikke ut til det. Må vi som Guds folk ikke drive med i ryggesløshet slik at vi blir igjen når Jesus kommer. Venner: La oss be meget nå i denne tid. Bønnen har en stor makt. Jakob sier vi er under samme forhold som Elias.

hørt en preken av en ung pastor over teksten: «Engelen oppførte seg underlig, og Manoah og hans hustru så på.» (Eng. ov. av Domm. 13, 19) Det var en som spurte ham: «Hva mener du om prekenen?» Pastor Brisbane sa: «Prekenen var ikke ulik teksten, gutten oppførte seg underlig, og teksten så på.»

Synes det er stort å få hilse på vennene bortover enda en gang. Juleten fikk jeg være hos vennene i «38», Oslo. Dit er det alltid gjildt å komme. De tar imot ordet i hjertets redebonhet.

I januar stod kursen til Mjøndalen og det var gjildt å møte vennene igjen etter et par års fravær. Gud ga oss noen gode møter sammen. Da det var så koldt den tid brukte vi den lille salen som jo er riktig grei. Fikk også delta på fellesmøter der. Det var riktig godt.

Derfra stod kursen til Arendal. Her har jeg ikke vært før; men har jo hørt om de hellige her. Det var jo gjildt å lære å kjenne dem.

Her var det fellesmøter den første uken, hvor alle forsamlingene i byen deltok. Ja, det er godt å møte Guds folk og sammen få opphøye hans navn som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Har også fått delta både på Fevik og Eydehavn. Gud har sitt folk over alt som står med i striden og som vinner seier i hans navn.

Hjertelig hilsen.

H. Moger.

Alt i Kristus.

Å føle seg rik i Kristus og eie alt i ham, er den største rikdom et menneske kan tenke seg.

Jeg har, fra jeg var 6 år gammel, vært morløs og av den grunn lidd meget ondt mange ganger, da jeg hverken har heim eller noen ting. Men så er jeg alikevel rik, da jeg eier alt i Kristus.

På mitt heimsted var det jeg for et års tid siden ble kjent med Risvik. Jesus fikk gjennom ham lære meg veien til livet. Vi bøyde sammen våre kne og jeg overlot meg til Gud. Da så Risvik reiste fra stedet, følte jeg meg svært ensom og forlat. En kveld, da jeg etter bønn til Gud om et ord slo opp min bibel for å finne trøst, var det jeg fikk kallet til å vitne om min frelser gjennom Ap. gj. 22, 12—21.

Det var lenge jeg ikke var riktig klar over hva jeg skulle gjøre, men det kom av at Gud ennå hadde meget å lære meg. Jeg fikk også oppdage at det gagnet meg intet om jeg

Gå idag å arbeid.

Matt. 21, 28.

Arbeidsledigheten i vår tid er et vanskelig problem å løse. Det går tusinde ledige uten beskjeftigelse. Det er tungt for den arbeidsvillige å være arbeidsløs.

Men i Guds rike er det ingen arbeidsløshet. Der er arbeide nok for alle Guds barn uansett stand og stilling, gammel eller ung. Ingen behøver å stå «ledige på torvet.» «Der er sommarsol nok, der er sedejord nok, bare vi, bare vi hadde kjærlighet nok.» Gud gir oss et arbeidstilbud: «Gå idag og arbeid.»

Gud har meget som han skal ha utrettet. Det skal plantes og vannes — pløyes og såes — skjæres og høstes. Det skal brytes nytt land. Oppgavene venter på deg. Gud venter på at du skal ta fatt, og i hver oppgave som du går inn i har Gud gjømt en velsignelse til deg. Gå idag og arbeid.

Det koster noe å gå inn i arbeidet for Gud. Da må vi ofre både tid og midler, makelighet og velvære, og meget av den familiære og heimlige hygge. Kristenlivet er ikke bare nydelse, men også ydelse. Gå idag og arbeid. *Idag* — du har ventet lenge nok nå, *gå idag*.

Jeg synes høre noen som spør: «Hvorfor skal jeg gå? Hvorfor skal jeg begynne?» Mon du behøver å gå så langt? Undersøk i ditt eget heim om ikke Guds rike er forsømt der. Der er arbeidsmark nok til å begynne med. Så kan du se deg om i nabolaget, og jeg er viss på at du skal slippe å være arbeidsledig. Du hadde kanskje ventet andre og større oppgaver. Nei, begynn først

vant den hele verden, dersom jeg tok skade på min sjel.

Nå har Gud atter ført Risvik og meg sammen og jeg har fått den nåde å være med rundt om til stedene her nord og vitne om Jesus. Det går ikke så lite til reise og forskjellige utgifter i tider som disse, men Gud vil nok sørge for oss så vi får det vi trenger til vi tilslutt står heime hos ham. Søk rikdommen i Kristus, og be for Risvik og meg.

Harry Karlsen,
f. t. Tranøybotn i Senja.

heime, og er du tro i det lille så skal Gud sette deg over meget.
Gå idag og arbeid.

A. Steine.

i «For Gammel og Ung».

Til ettertanke om litteraturen.

Sjefredaktøren for Göteborgs Morgenpost skriver bl. a.:

I mine mer rebulistiske øyeblikk leker undertiden en syndig tanke i hugen min. Jeg kunne ha lyst til å lese utenad en side nesten hvilken som helst — av en moderne svensk roman, skrevet av en av de berømte 25 forfattere som professor Olle Holmberg i Dagens Nyheter gjennomgående bruker å heve til skyene i sine litteraturanmeldinger. Mest høvelig var et stykke av Ivar Lo Johansson eller Moa Martinson, som vel etter professorens mening representerer absolutt toppunktet innen svensk litteratur. Dette stykke skulle det more meg å si fram i samtaleform på Johannesbergbussen når jeg reiste til og fra mitt arbeid.

Vet leseren hva som da ville hende?

Jo — alle de fine damene i bussen kom til å besvime, sjåføren ville stoppe, og billettøren ville springe ut på gaten og rope på politi.

For det er nå en gang så at en på bussene må bruke et rimelig og anstendig språk, om en ikke vil risikere å bli arrestert for «sedelighetssårende» opptreden. Disse hensyn behøver en derimot ikke å ta i litteraturen. Deri består den hovedsakelige skilnad mellom den svenske litteraturen og bussene i Gøteborg.

Der hvor en Magdalena ligger gråtende ved Jesu føtter, hvor en sønderknust toller roper om barmhjertighet, eller hvor et fornøyd nådebarn jubler over syndenes forlatelse, der er de ærverdige steder, de viktigste plasser i denne verden.

Krummacker.

Hans bestilling.

Følgende lille opptrinn foregår i Amerika.

«Jeg ser at en kristen prest idag bærer oss med sitt nærvær. Jeg synes at hans velerværdighet heller skulle ta vare på sin hjord enn å spille tiden her inne.»

Bemerkningen kom fra en sakfører som skulle forsvare søknaden om en ny rusdrikksbevilling, som den nå avdøde pastor Samuel Chadwick var møtt opp for å bekjempe.

«Å hjorden er det ingenting iverien med,» svarte pastor Chadwick, «det er ulven jeg er etter.»

Forberedt!

En gammel troende mann i Vest-Jylland lå for døden. En ung læge fra den nærmeste by hadde undersøkt ham og fant at det var intet håp.

«Nå, er De forberedt på det verste?» spurte han medlidende.

«Nei, doktor, jeg er forberedt på det beste», svarte den sjuke.

For dem som kjenner sin Frelser blir dødsstunden ikke det verste, men en inngang til det beste som et menneske kan bli delaktig i.

Kvitteringer.

Til Olga Schult, China.

Innk. midler til misjonær Olga Schult og misjonen i Peking i året 1940:

11/1. Menigh. i Betel, Halden til evangelist Hsien	kr. 120.00
31/1. I. Haugen, Sauland	» 10.00
6/2. D. G. Nærnes	» 25.00
12/2. Tre søstre, Oslo	» 30.00
29/2. Menigh. i Betel, Nærnes	» 40.00
6/3. K. Walen til bibelsk.elev Liu	» 30.00
12/3. Menigh. i Betel, Halden til evangelist Hsien	» 120.00
26/3. Misjonsm., Oslo	» 16.00
26/3. Dagny Wåler, Oslo	» 10.00
2/4. Mathilde Mørkassel	» 10.00
29/5. Menigh. i Betel, Nærnes	» 172.00
Etter heimkomsten 24/7:	
Anonym, Oslo	» 10.00
Pinsef. i Tacoma ved A. Gjerstad, sendt til China G. § 20.00	» 88.00
19/8. Menigheten i Betel, Nærnes	» 110.00
17/11. Menigh. i Betel, Nærnes	» 86.25
20/12. Pinsem. i Hjortdal	» 40.00
16/12. Kristi menigh.s kvinnef., Halden	» 160.00
19/12. Menigh. i Betel, Nærnes	» 59.45
30/12. Anonym søster i Skafså	» 20.00
Hans Pettersen, Kornsjø	» 100.00
Flere vener tils.	» 30.00
M. F.	» 10.00

Tils. kr. 1,296.68

Innerlig takk for forbønn og offer i det forløpne år!

Eders søster Olga Schult.

Gerda Sivveland.

Kasserer, Rosenborgst. 1.

Oslo.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.